

1

OCELL DE GÀBIA

L'Adrià és un vailet com molts de la seva edat. Estatura mitjana, ni gras ni prim, cabells de raspall molt curts i negres, ulls de color marro fosc, orelles més aviat grosses i ulleres de muntura vermella al damunt d'un nas petit.

No és ni més llest ni més soca que la majoria, és un bon company en els jocs i no li agrada buscar raons. Però cada vegada que algú prova de fer-se'n amic ho ha de deixar córrer. Per ensopit. No és que sigui un antipàtic, ni un cregut. És curt de paraules. I amb la mateixa tossuderia que alguns parlen pels descosits, ell s'estalvia totes les que pot.

A l'escola i a anglès es fa amb en Marc, gairebé tan callat com ell; mai no va a casa de ningú ni convida ningú a casa seva, i a entrenament de tennis, diu poca cosa més que «hola» i «adéu».

El que no sap ningú, perquè ha decidit que és cosa seva i els altres no n'han de fer res, és que el pare i la mare el tenen al pis com un ocell de gàbia. Ell prou que vol volar-ne, obrir-ne una mica la porta o tenir-hi, si més no, algun animaló que li faci companyia. Però no se'n surt.

Els seus pares, si no són de viatge, tenen reunions fins molt tard o es tanquen a treballar al despatx o han d'estar per algú important. Coses de la feina. La mare fa reportatges per a la televisió i el pare és directiu d'una gran empresa d'informàtica. I no tenen temps. No poden dur-lo o anar-lo a buscar aquí i allà, ni estar pendants de si convida algú a casa ni, per descomptat, fer-se càrrec de cap bestiola.

I l'Adrià, cansat d'intentar-ho una i altra vegada, mira de no rumiar-hi gaire i es desfà amb les paraules justes de qualsevol que se li acosti, per no haver de donar explicacions.

Per això quan, l'endemà de proposar-ho la mestra, han de portar a classe una foto de les seves mascotes o les mascotes si no fan gaire més d'un pam, sap què ha de fer. Punxat per una espina que porta clavada fa temps, entra a l'escola amb una mà a cada

butxaca i es desfà de qualsevol pregunta amb quatre paraules ben curtes: «No en tinc cap.»

En Tian porta un hámster de pèl blanc i musell rosat en una gàbia amb jocs de coloraines espectacular, la Maria penja al tauler de suro una fotografia ben gran del seu gos d'atura, en Pere explica que té dos conills a cals avis, en Pep duu la pell de la serp d'un oncle i l'Ester meravella tota la classe amb una cotorra de bec vermell fosc, que no para de xisclar. Com més animalons i fotografies surten, més moix està l'Adrià.

Però el que el deixa més tocat és la fotografia d'una iguana magnífica que en Marc desplega davant de tothom. Tant que havia insistit a casa que volia una bèstia semblant a aquella, després que la mare li portés un llibre d'un dels seus viatges, sense aconseguir que li fessin cas!